

THE FEAR OF GOD

ترس از خدا

2020/11/01

در عربضه ای که ما از خداوند درخواست می کنیم ، "برای این خانه مقدس" (که در خطبه قبلی در مورد آن شنیدیم) ، کلمات زیر نیز گفته شده است: "و بیایید برای کسانی که با ایمان ، احترام و ترس از خدا وارد آن می شوند به خداوند دعا کنیم" ، به عبارت دیگر، برای کسانی که با ایمان، احترام و ترس از خدا وارد کلیسای مقدس می شوند دعا کنیم.

منظور کلیسا از "ترس" چیست ، که با ایمان و احترام مسیحیانی که وارد کلیسا می شوند ، مرتبط است؟ قطعاً می توانیم بگوییم که "ترس از خدا" هیچ ارتباطی با ترسی که کسی هنگام حمله فرد خشمگین با سلاح (یا هر خطر مشهود دیگری که با کلمه "ترس" همراه است) احساس می کند، ندارد. غیرممکن است که خداوند عامل این نوع ترس باشد ، زیرا او دلسوز ، مهربان و پراز محبت است.

برای درک اینکه "ترس از خدا" واقعاً چیست، بیایید به کتاب مقدس نگاه کنیم (عهد عتیق و عهد جدید).

اولین و مهمترین حکم خدا در کوه سینا این بود: "از خداوند، خدای خود بترس و تنها او را عبادت نما" (تثیه 6: 13). وقتی موسی بعداً با مردم اسرائیل صحبت کرد ، به آنها گفت (در بین چیزهای دیگر): "شما باید نسبت به خدای متعال، که همانطور که با چشم خود دیده اید، کارهای عظیم و مهیب انجام داده است، احساس محبت و خوف (احترام عمیق) کنید. شما باید در تمام راه های او گام بردارید و او را با تمام دل و تمام جان خود عبادت نمایید. مراقب باشید که تنها او را عبادت نمایید و به او محکم بچسبید «(به تثیه 10:12، 20-21 مراجعه کنید) پولس رسول نیز بر این نکته تأکید کرد: "بیایید با احترام و ترس خداپسندانه، خدا را عبادت مقبول نماییم." (عبرانیان 12: 28) ، ارمیای نبی (32: 40) توضیح می دهد که ترس از خداوند هدیه ای از جانب خداست ، و سخن او را ارائه می دهد: "من ترس خود را (= یک احترام خداپسند عمیق) در دل ایشان خواهم نهاد تا از من دوری نوزند."

این ترس به عنوان یک هدیه به شخصی عطا می شود که از طریق ایمان به خدا روی می آورد. این نوعی روشنگری و بازتاب ایمان است. این نتیجه فیض الهی است. شخصی که این ترس از خدا را در دل خود دارد ، در برابر عظمت خدا با احترام می ایستد و به فقر روحانی خود پی می برد. همین احترام و ترس عمیق (ترس از خدا) است که روح را بر می انگیزد تا تمام وجود خود را وقف خدا ،

خالق همه کند. همانطور که قدیس سوفرونی از اسکس به ما اطمینان می دهد: «ترس از خدا در برابر خدایی که خود را آشکار می کند برای ما خیره کننده است. ما احساس می کنیم لیاقت چنین خدایی را نداریم و دچار ترس هستیم.»

به همین دلیل است که در خدمات و لیتورجی الهی ارجاعات بسیاری به ترس از خدا وجود دارد:

"خداوندا، ما را شایسته محبت نمودن و احساس ترس از ته دل نسبت به خودت گردان" (سومین دعای مغرب).

"ترس از احکام مبارک خود را نیز در ما ایجاد کن" (دعای قبل از قرائت انجیل).
"خداوندا، همچنین به کسانی که با ما دعا می کنند نیز عطا کن ... تا با ترس و عشق به تو عبادت کنند ... (نماز دوم مومنان).

"با ترس از خدا، و ایمان و عشق، نزدیک شوید" (قبل از دریافت عشاء مقدس).
"... همه ما را در ترس خود برقرار کن." (بعد از عشاء مقدس).

خواهران و برادران عزیز من، کلیسا برای کسانی که با ایمان، احترام و ترس از خدا می آیند دعا می کند. در عین حال، به ما یادآوری می شود که هنگام ورود به کلیسا و پرستش خدا، باید در قلب خود چه احساسی داشته باشیم. کلیسا یک مکان معمولی نیست، بلکه مکانی کاملاً وقف شده برای خدا است. بدن و خون گرانهای مسیح بر روی میز مقدس (محراب) نگهداری می شود، و بنابراین خداوند، خدای ما همیشه حضور دارد. او ما را به خانه مقدس خود، در خانه خود دعوت و خوش آمد می گوید. در حالی که در کلیسای مقدس هستیم، این همیشه باید اولین فکر در ذهن ما باشد. قلب و روح ما باید معطوف به مسیح باشد. ما باید احساس خوبی را داشته باشیم که موسی در برابر بوته سوزان احساس کرد، وقتی صدای خدا را شنید که به او گفت: "مکانی که در آن ایستاده ای، زمین مقدس است" (خروج 3: 5). پس از آن، موسی جرات نکرد چشمهای خود را بلند کند، " ... زیرا ترسید که به خدا بنگرد" (خروج 3: 6). در حالی که در کلیسا هستیم، رفتار ما باید کاملاً این را منعکس کند. ما نباید با یکدیگر گپ بزیم یا سر و صدا داشته باشیم. ما باید به آیگون های مقدس احترام بگذاریم و افرادی که روی آنها به تصویر کشیده شده اند را تکریم نماییم. ما باید با سرسپردگی شمع های خود را روشن کنیم. تا زمانی که در داخل کلیسا هستیم، سعی می کنیم ذهن و قلب خود را نسبت به آنچه در طی مراسم لیتورجی الهی یا هر سرویس دیگری اتفاق می افتد حفظ کنیم (اجازه ندهیم افکارمان

سرگردان شود). اگر ما میهمان حاکم عالی دولت در کاخ آنها باشیم ، آیا می توان برگشت و شروع به گپ زدن با یکدیگر کرد در حالی که آنها در مقابل ما هستند؟ اگر چنین چیزی غیرقابل قبول است ، پس وقوع آن در داخل کلیسای خدا حتی بیشتر از این هم غیر قابل پذیرش خواهد بود.

در طی مراسم لیتورجی الهی، در سرود کروویان می شنویم "ما به طور عرفانی نماینده کروویان هستیم." چگونه فرشتگان در مقابل عرش خدا ایستاده اند؟ اشعیای نبی (6: 2-3) برای ما فاش می کند که آنها از روی احترام به خدا ، صورتهای خود را می پوشانند. اگر فرشتگان به این روش عمل می کنند ، فروتنی ما هنگام ایستادن در داخل معبد خدا ، چقدر باید بیشتر باشد!

باشد که خداوند تمام ترس الهی خود را به ما عطا کند و همیشه ما را شایسته پرستش با ایمانی سوزان ، احترام مقدس و عشق گرم قرار دهد ، تا عبادت ما به خوبی توسط او پذیرفته شود. آمین.

~ متروپولیتن پیسیدیه، اسقف اعظم سوتیریوس